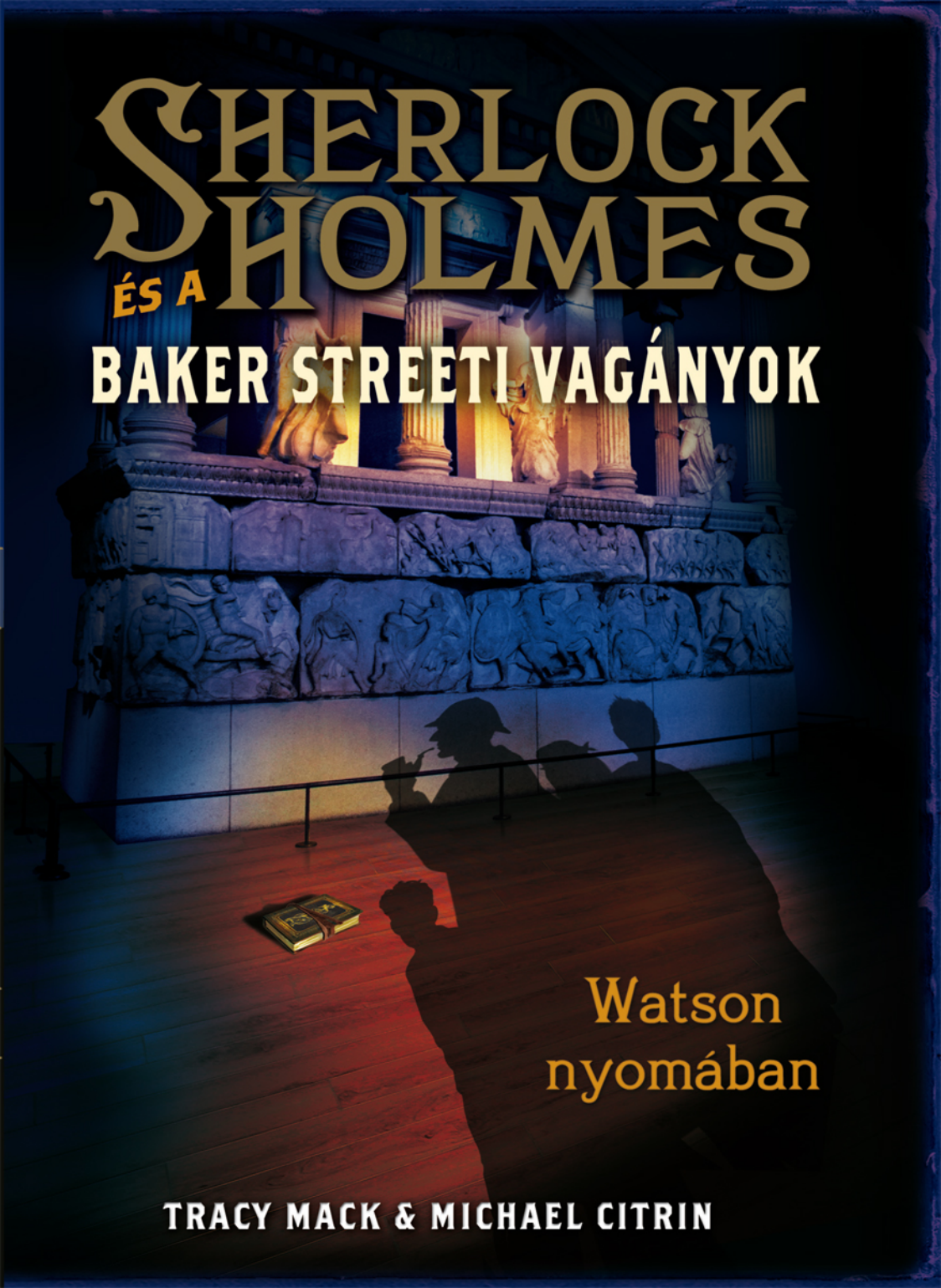

SHERLOCK HOLMES

The background of the cover is a photograph of a museum gallery. In the center, there is a large, ornate classical statue of a horse and rider, possibly a chariot, with intricate carvings on its base. The statue is illuminated by warm, golden light. In the foreground, the silhouettes of two people, a man wearing a hat and a woman, are visible as they look at the statue. The floor is made of dark wood, and a small, open book or portfolio lies on it. The overall atmosphere is mysterious and intellectual.

ÉS A BAKER STREETI VAGÁNYOK

Watson
nyomában

TRACY MACK & MICHAEL CITRIN

SHERLOCK és a HOLMES BAKER STREETI VAGÁNYOK

Watson nyomában

3. számú esetnapló

Írta: Tracy Mack és Michael Citrin

Könyvmolyképző Kiadó, 2011

Szüleinknek

*„Ami elment, visszatér
– még Moriarty professzor is.”*

Sherlock Holmes: *A rettegés völgye*

TARTALOM

ELŐSZÓ

Amelyben közelebb jutsz, hogy felfedd az elbeszélő kilétét • 13

ELSŐ FEJEZET

Halál a múzeumban • 15

MÁSODIK FEJEZET

Ozzie az apja nyomába ered • 20

HARMADIK FEJEZET

Alistair visszatér • 27

NEGYEDIK FEJEZET

Kezdődik a játék • 38

ÖTÖDIK FEJEZET

A Vagányok új nyomra bukkannak • 46

HATODIK FEJEZET

Diána istennő • 49

HETEDIK FEJEZET

Ozzie visszatér a Baker Streetre • 53

NYOLCADIK FEJEZET

Pilar kérdőre vonja Wigginst • 56

KILENCEDIK FEJEZET

Ozzie kérdőre vonja Holmest • 63

TIZEDIK FEJEZET

A Vagányok átkutatják a katakombákat • 68

TIZENEGYEDIK FEJEZET

A katakombák fogságában • 78

TIZENKETTEDIK FEJEZET

Watson fejtörője • 87

TIZENHARMADIK FEJEZET

Wiggins összehívja a bandát • 92

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

A Vagányok bejutnak a Towerbe • 95

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

A Vagányok átfésülik a Towert • 99

TIZENHATODIK FEJEZET

Újabb titkos üzenetek • 103

TIZENHETEDIK FEJEZET

A Ficsúrok újra lesújtanak • 108

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

A gyanú • 111

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

Hőseink ismét fogságba esnek • 115

HUSZADIK FEJEZET

Az úszó koporsó • 119

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

Pont kerül egy régi ügy végére • 124

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

A föld alatt • 129

HUSZONHARMADIK FEJEZET

Az ásatás • 132

HUSZONNEGYEDIK FEJEZET

A Vagányok találkoznak Moriartyval • 137

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET

Moriarty magához hívja Ozzie-t • 141

HUSZONHATODIK FEJEZET

Ozzie találkozik Diánával • 146

HUSZONHETEDIK FEJEZET

A nagy összecsapás • 151

HUSZONNYOLCADIK FEJEZET

Minden jó, ha a vége jó • 158

Nagyra becsült

Olvasó!

Azt hallottam, hogy a gyerekek (és sok felnőtt, még az okosakat is beleértve) nem szeretik az előszavakat, mert unalmasnak és felesleges időpocsékolásnak tartják őket. De biztosíthatlak, hogy én nem szoktam semmiségekről fecsegni. Ezért kérlek, engedd meg, hogy beavassalak néhány részletbe arról a világról, amelybe hamarosan belépsz.

ELŐSZÓ

Amelyben közelebb jutsz, hogy
felfedd az elbeszélő kilétét

Nagyra becsült Olvasó!

Alighanem hallottál már a Baker Streeti Vagányokról. Azokról a londoni utcagyerekekről beszélek, akik annak idején rengeteg ügyben segítettek Mr. Sherlock Holmesnak, a világ legnagyobb magánnyomozójának. Nekem jutott a feladat, hogy felhívjam a világ figyelmét a Vagányok létezésére, és arra, mennyire fontos is volt a munkájuk a mesterdetektív számára. Ha esetleg mégsem hallottál még róluk, érdemes lenne kézbe vened az előző két esetenaplót, *A Csodálatos Zalinda fivérek* esetét és *Az elvarázsolt ember rejtélyét*. Ez a három történet persze csak a kezdet – sok eset várja még, hogy elbeszéljük őket!

1890-et írunk, a helyszín Anglia fővárosa, London. Az ügy egy gyilkossággal indul, de van benne emberrablás, kincsvadászat, és egy újabb... nos, egyelőre talán ennyi elég is lesz. Az mindenesetre biztos, hogy a Vagányoknak számos veszéllyel kell szembenézniük, amelyek

közül is a legnagyobb fenyegetést a közöttük bujkáló áruló jelenti. Ki-ben bízhatnak? Ki az áruló? Ki mond igazat? Ki hazudik? És ki fog élve kikeveredni a veszedelemből?

Talán még megkérdőjelezed történetírói munkálkodásom hiteles-ségét. Talán azt gondolod, én is csak egy újabb mihaszna firkász va-gyok, aki Mr. Holmes érdemeit másoknak tulajdonítja. Ugyan hogy-jövök én ahhoz, hogy elmondjam ezeket a történeteket? Megmondom kereken: én is ott voltam. Ismertem mindenkit, akiről ezekben a kró-nikákban szó esik. Hamarosan, kedves Olvasó, megtudod, ki vagyok valójában.

Most azonban érd be annyival, hogy jó szórakozást kívánok e tör-ténethez!

Névtelen történetíró
London, Anglia
1955.

ELSŐ FEJEZET

Halál a múzeumban

A British Múzeum könyvtárának félkör alakú olvasótermében Calico Finch a több évszázados kézirat fölé hajolt, és idegesen, szinte dühösen tanulmányozta az írást. Ezüst mutatóját végighúzta az egyik sor fölött, és megköszörülte a torkát. Egy darabig motyogva fordította magában a szöveget, majd odébb lökte a kéziratot, és egy másikat húzott maga elé. Bár a haja ősz volt, arcára pedig mély árkokat szántottak az évek, a híres régészből korát meghazudtoló életerő áradt.

Későre járt, és a múzeum már régen bezárt. Finch hírnevével azonban jártak bizonyos kiváltságok, s az egyik éppen az volt, hogy éjjel-nappal használhatta a könyvtárat.

Fiatalabb korában Finch keresztül-kasul utazta Európát és a Közép-Keletet, hogy ősi kultúrák romjai után kutasson. Ásatásokat folytatott a Királyok völgyében, Rómában, Epheszoszban és Athénban. Legtöbb kollégájával szemben Finch érdeklődése és tudása nem

korlátozódott egyetlen kultúrára. Neki az egész nyugati ókor a szakterületébe tartozott!

Mutatójával végére ért az oldalnak, és megkönnyebbült sóhaj hagyta el az ajkát. Elcsigázott utazók szoktak így felsóhajtani, amikor végre találnak egy helyet, ahol meghúzhatják magukat éjszakára.

– Hát persze – mondta hangosan, majd hátradőlt, és zsebre rakta a mutatót. Egy kicsi, ám vaskos naplót húzott elő a kabátja zsebéből. A borítóját egy gyönyörű nő alakja díszítette, aki íjat tartott a kezében, vállán pedig nyílveosztartó lógott. Finch bemásolt egy részt a kéziratból a naplóba.

Megromlott egészsége miatt a régész az utóbbi néhány évet kénytelen volt szülővárosában, Londonban eltölteni. Eleinte biztosra vette, hogy bele fog örülni a városi életbe, de aztán eszébe jutott, hogy minden város helyén álltak régebbi, sőt annál is régebbi városok, és ez a gondolat bizakodással töltötte el. Hamarosan aztán az is eszébe jutott, hogy Ő – a világ egyik legnagyobb megoldatlan rejtélye – pont itt található, Londonban.

Még a negyvenes években történt, hogy Finch kiásott egy latin nyelvű töredéket, amely *Róla* szólt, ám a dolog akkoriban oly kevésbé tűnt hitelesnek, hogy hamarosan meg is feledkezett az egésztől. Csak most, amikor itt ragadt Londonban, férközött be újra az istennő a gondolataiba. Eszébe jutott, hogy ezerhatszáz évvel ezelőtt éppen itt, ezen a földön éltek római csodálói, akik szentélyt – istennőhöz illő szentélyt – is emeltek neki. Vajon a nyomára tudna akadni a romoknak? A régészt olyan erősen kezdte foglalkoztatni ez a gondolat – és

a nő –, hogy a kíváncsisága először szenvedélybe, majd – ahogyan ez lenni szokott – megszállottságba csapott át. Egy kerek esztendeig kutatatta fáradhatatlanul az istennő nyomait, és most végre megtalálta a rejtély kulcsát.

Annyira belemerült a munkába, hogy nem is hallotta a folyosóról beszűrődő lépteket, csak amikor már végzett a jegyzeteléssel. Gyorsan összecsukta a kéziratot, és becsúsztatta az asztalon feltornyozott halom alá. Egy bőrszineggel gyorsan körbetekerte a naplóját, majd zsebre vágta, és felállt.

Magasba emelte az asztalon álló egyik lámpást, amelynek fénye félhomállyá oszlatta a hatalmas könyvtárra telepedő sötétséget. A falak mentén három emelet magasán futottak körbe a könyvektől roskadozó polcok. Keresztülvágott a termen, és kilépett a folyosóra. Nem tudta eldönteni, merről jönnek a hangok, ezért úgy döntött, szép nyugodtan elindul a görög gyűjtemény túloldalán nyíló előcsarnok felé. Tudta, hogy ott strázsál egy őr, aki szükség esetén meg tudja védeni.

Az utóbbi néhány hétben gyakran tört rá az a furcsa érzés, hogy követik. Eleinte gyorsan elhessegette magától a gondolatot – elvégre senki sem tudhatta, hogy az istennő után kutat. Három nappal ez előtt azonban két különös úriemberre lett figyelmes mayfairi lakása előtt. Elegáns ruhát viseltek, és úgy tűnt, mintha egyszerűen csak beszélgetnének. Mégis volt bennük valami furcsa – valami, amitől nem illettek bele az utca hétköznapi forgatagába. Az egyik férfi ráadásul még ismerősnek is tűnt a régésznek. Amikor meglátták, hirtelen

sarkon fordultak és elsétáltak. Onnantól kezdve Finch sokkal óvatosabban járt-kelt a városban, és gyakran hátrapillantott, nincs-e valaki a nyomában.

A folyosón ekkor újra felhangzottak a léptek, ezúttal a háta mögül. Most már azt is tisztán hallotta, hogy ketten vannak. Finch magában káromkodott. Bárcsak fiatalabb volna, akkor szemtől szemben megküzdene velük! Mivel azonban már nem volt az, inkább szaporázni kezdte a lépteit. A lépések a háta mögött erre szintén felgyorsultak.

Finch tisztában volt vele, hogy őt üldözik. Előhúzta kabátjából a naplóját, és körülnézett, hová rejthetné el. Elhaladt egy diszkoszvetőt ábrázoló szobor mellett, maga mögött hagyott jó néhány márvány mellszobrot és klasszikus alakokkal díszített vázát. Megpillantotta a nyitott szarkofágot, és már majdnem bedobta a füzetet a biztonságos üregbe, amikor valami megállította a kezét. Nem bírta megtenni. Rohant tovább.

A mauzóleum felé tartott, amelyet még Bodrumból szállíttatott ide. Négy ión oszlop tornyosult hatméteres magasságban a három hosszúkás kőtömb tetején. Az oszlopok között két férfi és egy nő szobra pózolt.

Finch megállt a mauzóleum lábánál, és kétrét görnyedve próbált egy kis levegőhöz jutni. Nem, gondolta magában, az nem lehet, hogy valaki más találja meg. Hiszen évszázadok óta pihen a város alatt, és soha senki még csak közel sem jutott ahhoz, hogy rábukkanjon!

Miközben felegyenesedett, egyszerre suttogás ütötte meg a fülét. Felnézett, és Pütheosz kecses márvány mellszobrát pillantotta meg a feje fölött. A szobor szépsége még így, zuhanás közben is lenyűgözte a régészt.

Ha nem halt volna azonnal szörnyet, Finch egy magas, jellegzetesen domború homlokú, fekete cilinderes alakot pillanthatott volna meg a szobor alapzata mögött. A sétapálcás férfi úgy bámult le fekete köpenyében Finch holttestére, mint egy keselyű a prédájára.

– Gyerünk, Carter, kutasd át gyorsan! – parancsolta.

– Igenis, professzor.

MÁSODIK FEJEZET

Ozzie az apja nyomába ered

A z angliai Wroxton egyik zsúptetős házikójában Osgood Manning Agatha néni arcát fürkészte. A fiú nagy-nagynénikéje egy gazdagon párnázott karosszékből üldögélt a jókora kőkandalló mellett. A szobát az elszenesedő fahasábok otthonos illata töltötte be.

Ozzie bármit megadott volna azért, hogy Agatha néni szemében az értelemnek akár a leghalványabb szikráját felcsillanni lássa. Az idős asszony azonban továbbra is gondolataiba merült; tekintete tiszta volt ugyan, de a semmibe révedt.

– Kérem – könyörgött újra Ozzie –, próbáljon visszaemlékezni! Tényleg nem tetszik tudni róla semmit?

Agatha néni bizonytalanul elmosolyodott, megsimogatta a magas, törékeny fiú vékony kezét, majd hintázni kezdett a székén.

Ozzie alig bírta visszatartani a könnyeit. A kitartó kutatómunka, a remény, hogy egyszer megtalálja az apját... hát hiába volt minden?

Csaknem egy hónapja járta már Oxfordshire városait a nagynénje után kutatva, amikor Banburyben egy zöldségárus azt mondta, hogy ismer egy bizonyos Mrs. Bentley-t, akinek van egy Agatha nevű barátnője. A zöldséges úgy tudta, hogy Mrs. Bentley wroxtoni házában ápolja az idős asszonyt. Fittyet hányva a szakadó esőre, Ozzie még aznap felkerekedett, és elgyalogolt a három mérföldre lévő faluba.

Majd' kiugrott a szíve a helyéről örömeiben, amikor meglátta, hogy ez az Agatha tényleg az ő Agatha nénikéje – hogy tényleg nagyapjának rég nem látott hűgát találta meg. A nyolcvanas éveiben járó asszony most itt, a wroxtoni apátság mellett éldegélt Mrs. Bentley házában, és pont úgy nézett ki, mint ahogyan Ozzie emlékeiben élt: kedves, kék szeme és puha, púderes bőre volt.

Mrs. Bentley először némi gyanakvással fogadta Ozzie-t, de azonnal megenyhült, amint megtudta, mi járatban van a fiú.

– Ő az egyetlen élő rokonom – magyarázta kétségbeesetten Ozzie. Barátja, Wiggins megtanította neki, mivel lehet együttérzést kelteni az emberekben, és most minden tudását bevetette. – Agatha néni nélkül sohasem fogom megtalálni az édesapámat.

– Nagyon sajnálom, kedvesem – csóválta együtt érzően a fejét Mrs. Bentley –, de szegény drága Agatha már vagy egy éve nem szólt egyetlen szót sem. És csaknem ugyanennyi ideje annak, hogy megvakult.

Ozzie nyilvánvaló elkeseredettsége szíven ütötte Mrs. Bentley-t, ezért úgy döntött, legalább egy teára behívja a fiút.

– Valamit csak ki tudunk találni – vigasztalta.

Mindez két napja történt. Ozzie azóta már mindent megpróbált, hogy szóra bírja a nagynénjét, de hiába. Semmit sem sikerült megtudnia az apjáról. Szinte zsongott a feje a sok-sok megválaszolatlan kérdéstől: életben van az apja vagy meghalt? Okos vajon vagy ostoba? Jólelkű vagy kegyetlen? Kedves vagy távolságtartó? Vagyonos vagy nincstelen? És a legkínzóbb mind közül: Hogy lehet az, hogy tizenkét év alatt egyszer sem próbálta felkutatni Ozzie-t? Lehetséges volna, hogy egyáltalán nem érdekli, mi van a fiával? A kérdések közt akadt néhány olyan is, amelyet az anyjának szeretett volna feltenni: Miért nem mesélt többet az apjáról? Mi volt az, amit csak a tizenkettedik születésnapján akart elmondani neki? És miért kellett meghalnia, mielőtt elárulhatta volna a titkot?

Ozzie megtörölte a szemét, majd rájött, hogy fölösleges titkolnia a sírást, hiszen Agatha néni úgysem látja a könnyeit. Mrs. Bentley pedig éppen az emeleten sürgölődött.

Az asszony sajnos nem sok segítségére volt Ozzie-nak. Szinte semmit sem tudott Agatha rokonairól, egyedül a bátyjáról – Ozzie nagypapjáról – hallott néhány kósza történetet.

– Agatha roppant büszke volt Winstonra – mesélte még az első nap. – Mindig azt mondogatta: olyan esze volt, hogy akár diploma is lehetett volna, de csak arra vágyott, hogy gyerekeket tanítson. – Mrs. Bentley Agatha néni mellett üldögélt a hintaszékben, és néha úgy tűnt, mintha Ozzie helyett a varrótűjéhez intézné a szavait. –

Anyukáddal mindössze egyszer találkoztam, de rögtön láttam, mi-csoda finom fiatalasszony. Okos volt, kedves, ráadásul igazi szépség. Aggie mindig is szeretett volna többet segíteni neki, csak hát az édes-anyád igen független nő volt.

– És az apám? – erősködött Ozzie. – Róla mit tetszik tudni?

Mrs. Bentley a fejét rázta.

– Ha Aggie tudott is valamit az apádról, azt megtartotta magának.
– Az asszony a barátnőjére pillantott, és felsóhajtott. – És attól tartok, ez már így is marad. Annyira sajnálom.

Édesanyja halála óta először fordult elő, hogy Ozzie nem tudta, mit tegyen. Olyan sok időt és energiát ölt az apja utáni hajszába, hogy el is felejtette kigondolni, mihez kezd majd, ha véget ér a nyomozás. Olyan kongó ürességet érzett, mintha valaki az összes vért kiszívta volna a testéből.

Még most, két nap elteltével is ugyanez az üresség honolt a lelkében. Éppen megfogta Agatha néni kövérkés, puha kezét, amikor Mrs. Bentley hangja csendült fel az emeletről.

– Osgood, kedvesem, találtam valamit, ami érdekelhet téged.

Ozzie megrázta a fejét, hogy magához térjen a kábulatból, majd felmászott az emeletre vezető keskeny falépcsőn.

Nagynénje szobájában talált rá Mrs. Bentley-re. Az asszony éppen egy nagy, porlepte bőrmappát halászott elő Agatha néni utazóládájából.

– Erről teljesen megfeledkeztem – mondta izgatottan. – Pedig szegény drága barátnőm gyakran elővette.

– Mi ez? – kérdezte Ozzie.

– Emlékek, kedvesem, emlékek. Agatha emlékei. Már vagy két éve nem láttam. Teljesen kiment a fejemből.

Ozzie letérdelt Mrs. Bentley mellé, és elvette kezéből a mappát.

– Nézegesd csak nyugodtan! – mondta Mrs. Bentley elgondolkodva. – Talán találsz benne valamit..., valamit, ami segíthet.

Ozzie megköszönte a segítséget, majd megvárta, amíg az asszony kimegy a szobából.

Amikor végre egyedül maradt, végigsimított a poros borítón, és kinyitotta a mappát.

Sok apróság lapult a belsejében: egy csomó régi levél, préselt virágok, egy pántlika, egy nagy hegyet ábrázoló kép, egy daloskönyvből kitépett oldal, egy 1839-es báli meghívó, egy étlap, egy hímezett virág, egy fénykép a nagyapjáról könyvvel a kezében, egy újságkivágás Viktória királynő és Albert herceg esküvőjéről, valamint egy Sir Henry Irving főszereplésével játszott darabhoz tartozó színlap. Ozzie keze megállt a levegőben, amikor egyszer csak egy édesanyját ábrázoló ferrotípiára bukkant. A fiú anyukája a nagyapja mellett ült egy parkban a padon, könnyű nyári ruhát viselt, fiatal volt, és mosolygott a szeme, ahogy belenézett a fényképezőgépbbe. Ozzie visszanyelte a könnyeit, majd megtörölte a szemét, és a zsebébe csúsztatta a képet. Agatha néni soha nem fogja észrevenni, hogy hiányzik.

Amikor visszavitte a dossziét a ládához, Ozzie egy köteg, spárgával összefűzött újságkivágást vett észre a többi emlék között. Kioldozta

a zsinórt, és belelapozott a gyűjteménybe. Legnagyobb meglepetésére az összes írás Sherlock Holmesról szólt. A hírek és beszámolók alatt pedig megtalálta *Beeton karácsonyi kalendáriumát*, amelyben dr. Watson *A bíborvörös dolgozószo*ba című novellája is helyet kapott. Lehet, hogy Agatha néni is rajongott Mr. Holmesért? Micsoda furcsa egybeesés!

Ekkor egy újabb ferrotípi

a hullott ki a lapok közül: ez is az édesanyját ábrázolta, de a fiatalasszony itt egy lovas kocsi előtt pózolt. Volt valami a képen, ami egyáltalán nem tetszett Ozzie-nak...; olyan volt, mintha az anyja a fényképésszel flörtölne.

Egyszerre halvány sejtelem kezdett derengeni a fiú fejében. Az összes újságkivágás Mr. Holmesról szólt – és ott volt köztük az édesanyja fényképe is!

Ozzie leviharzott a lépcsőn, és zihálva megállt Mrs. Bentley előtt.

– Agatha néni soha nem beszélt a Mesterről? – kérdezte Ozzie. Mrs. Bentleyt meglepte a fiú hangjában bujkáló indulat.

– Kiről, kedvesem?

– Holmesról, Mr. Sherlock Holmesról! Agatha néni soha nem említette Sherlock Holmes nevét?

– Nem, nem emlékszem, hogy beszélt volna róla... Miért, ki ez a Mr. Sherlock Holmes?

Ozzie odafordult Agatha nénikéjéhez, és meglóbálta az idős asszony arca előtt a mesterdetektív fényképét, amelyet a kivágott cikkek közül keresett ki.

– Ő az? Sherlock Holmes az?

Agatha néni nem válaszolt, csak némán ült tovább, és a semmibe bámult.

Ozzie leejtette a képet a földre, majd arca elé kapta a kezét, és hisztérikusan felnevetett.

– Ül le szépen, kedvesem, rögtön hozok egy csésze teát – mondta Mrs. Bentley, igyekezve elrejteni az ijedtségét.

– Mennem kell – válaszolta Ozzie. Mielőtt Mrs. Bentley megállíthatta volna, már kívül volt az ajtón. Keresztülbotladozott a macskaköves úton, és közben olyan hangokat hallatott, mint egy magára maradt farkaskölyök, aki hirtelen megpillantja elveszettnek hitt falkáját a láthatáron.